

Starý jako čas sám

*Co kdyby
na Zvíře uvrhla kletbu Bellina matka?*

Original title: *As Old as Time – A Twisted Tale*

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. Published by Disney Press, an imprint of Disney Book Group. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

Vydalo nakladatelství EGMONT

v Praze v roce 2019 ve společnosti Albatros Media, a. s.,
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 36 027

Přeložila Petra Babuláková

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Barbora Pokorná

TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-4708-2

Tištěno v České republice

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Liz Braswellová

Starý jako čas sám

*Co kdyby
na Zvíře uvrhla kletbu Bellina matka?*

ZRCADLO

Jsem stříbrné a přesné. Nemám předsudky.

Co vidím, okamžitě pohltním
takové, jaké to je, nezahalené láskou ani nelibostí.

Nejsem kruté, jen pravdivé,
čtverhranné oko malého bůžka.

Většinu času přemýšlím o protější zdi.

Je růžová s tečkami. Dívám se na ni tak dlouho,
až mám pocit, že je součástí mého srdce. Ale poblikává.

Tváře a temnota nás neustále rozdělují.

Teď jsem jezero. Naklání se nade mnou žena,
hledá v mých hloubkách, kdo doopravdy je.
Pak se otočí k těm lhářům, ke svícím a měsíci.

Vidím její záda a věrně je odrážím.

Odměňuje mě slzami a vzrušenými gesty.

Jsem pro ni důležité. Přichází a odchází.

Její tvář každé ráno nahrazuje temnotu.

Utopila ve mně to mladé děvče,
a ze mě k ní přichází stařena,
blíží se k ní den po dni jako škaredá ryba.

Sylvia Plathová.

PRVNÍ ČÁST

BYLO NEBYLO

Bylo nebylo, v jedné daleké zemi žil na nádherném hradě mladý princ. I když měl vše, po čem jeho srdce toužilo, byl rozmazlený, sobecký a nelaskavý.

Ale pak, jedné zimní noci, přišla k hradu stará žebračka a nabídla mu jedinou krvavě rudou růži za to, aby jí poskytl přístřeší v té hrozné zimě. Prince odpuzoval stařenin zubožený zjev, a tak se vysmál jejímu daru a poslal ji pryč – ačkoli ho varovala, aby se nedal ošálit, protože pravá krása se skrývá uvnitř. Když ji přesto neuposlechl, ošklivá stařena zmizela a místo ní tu byla krásná čarodějka.

Princ se jí chtěl omluvit, ale bylo pozdě, protože čarodějka viděla, že v srdci nemá ani kousek lásky. Za trest ho proměnila v ohavné zvíře a na hrad a na všechny, kdo v něm žili, uvalila mocnou kletbu.

„Máš čas do svých jednadvacátých narozenin, aby ses *uvnitř* stal stejně krásným, jakým jsi býval na pohled. Pokud se ne naučíš milovat ostatní – a nebudeš na oplátku milován jimi –, budeš ty, tvůj zámek a vše v něm navěky proklet a zapomenut, až opadá poslední okvětní plátek této růže.“

Zvíře se stydělo za svůj děsivý vzhled a už nikdy nevyšlo z hradu. Oknem do okolního světa mu bylo kouzelné zrcadlo.

Čas běžel a princ zakletý ve zvíře si začal zoufat a ztratil veškerou naději – kdo by se mohl naučit milovat zvíře?

Byl to moc dobrý příběh.

Často se jím bavila žena, která ležela v černočerné místnosti připoutaná k tvrdé, studené posteli.

Celé roky se bavila tím, že si ho v mysli znovu a znovu přehrávala. Občas si některé části pamatovala jinak: růže byla někdy růžová jako východ slunce u moře. Ale to nikdy neznělo tak dobře jako *rudá jako krev*.

A ta část úplně na konci, kdy je čarodějka po odchodu z hradu přepadena, vhozena do černého kočáru a unesena do noci – ta nezněla vůbec epicky a vznešeně. Tu vždycky vynechala.

Zřejmě úplně všem by už touhle dobou došly myšlenky. Skoro každý už by se poddal konečnosti, kterou představovala takhle hladomorna, a zcela by zapomněl na sebe sama.

Pár jejích myšlenek bylo šílených, honily se jí pořád dokola v hlavě, která jí připadala jako vyvařená čajová konvice. Kdyby nebyla opatrná, začaly by být moc rychlé, mohly by se utrhnout a uprchnout prasklinami v její mysli. Ale tím směrem se nacházelo šílenství, tam ještě tak úplně nedošla.

Deset let a ona už na sebe *skoro* zapomněla. Ale ne docela.

Kroky na chodbě.

Pevně zavřela oči proti tomu šílenství zvenčí, které se snažilo vetřít do jejího soukromého temného šílenství uvnitř.

Klevetivé hlasy. Další zvuk kroků. Svištění mopu na nekoněčně slizké podlaze. Zacinkání klíčů.

„Tuhle uklízet nemusíš. Je prázdná.“

„Ale je zamčená. Proč by byla zamčená, kdyby byla prázdná?“

Musela ječet, musela sebou házet, musela vybuchnout, cokoliv, jen aby se ten rozhovor znovu neopakoval tak jako posledních čtyři tisíce dnů, jen s jemnými variacemi:

„*Ách, tahle je zamčená. Ale neslyšíš něco zevnitř?*“

„*Tyhle dveře jsou zavřené. Myslíš, že jsou zamčené?*“

„*Tyhle jsou zamčené – ale nepamatuju, že by sem někdy někoho zavřeli.*“

Jako by sám Bůh zkoušel všechny možné průpovídky v té maškarní frašce, kterou představoval její život, ale pořád to nemohl tak úplně trefit.

Následující dvě minuty byly stejně předvídatelné jako slova rodiče k dítěti, které ví, že zlobilo, a teď se obává nevyhnutelného trestu, který se na něj rítí.

Otočení klíče v zámku.

Vrzání otevíraných dveří.

Škaredá tvář, škaredá svou povědomostí, stejně překvapený obličej jako vždy, od chvíle, kdy začala tato věčnost. Majitelka tváře nese podnos na ruce, ve které nedrží klíče. Za ní stojí v chodbě žena s mopem. A za ní je veliký, tichý muž, připravený zkrotit každého vězně, který nebude přivázaný.

Vězeňkyně se přistihla, že otevírá oči, zvědavost zvítězila nad jejím pudem sebezáchovy. Dnes jsou na podnose *čtyři* misky polévky. Někdy jich bylo pět, jindy tři. Někdy jen jedna.

„Máš štěstí, je tu jedna navíc,“ říká ta s podnosem a usazuje se ve špinavém vějíři sukní a zástěr.

Tahle věta se nikdy neměnila. Nikdy.

Vězeňkyně zaječela, nemohla se udržet, nemohla si pomoci, těšila se každý den na jedinou věc – na řídkou polévku, která měla nahradit jídlo.

Žena s mopem podrážděně zamručela.

„Neslyšela jsem vo žádný nový, to vám povídám. Ale podle mě dělají dobrou práci, že čistí svět od těchhle těch.“

„No jo, jedna tu je. Tak honem, sněz to.“

Žena to řekla se stejnou předstíranou něžností jako vždycky. Miska se nakláněla moc rychle, polévka tekla vězeňkyni po krku a ta se volky nevolky zoufale napínala v řetězech a vyplazovala jazyk, aby se dostala ke každé kapičce, než jí misku zase seberou.

„Tahle je dost stará, aby byla matkou,“ řekla ta s polévkou beze stopy citu. „Představ si, že by tyhle měly děti, vychovávaly je a vůbec.“

„Jsou jako zvířata, všechny. I zvířata vychovávají své děti. Nevím, proč je nechávají na živu. Pozabíjet je a byl by pokoj.“

„Ale to nebude trvat dlouho, určitě ne, jen si počkej,“ řekla žena s polévkou filozoficky a vstala. „Tady dlouho nevydrží.“

Jenže už uběhlo deset let.

Žena se tentokrát neobtěžovala prohodit při odchodu přes rameno nějakou frázi; existence vězeňkyně byla zapomenuta ve chvíli, kdy se cestou ven dotkla dveří.

Zítřka to pro ni i pro její příšernou společnici bude vše opět nové... a další den také... i ten následující...

Vězeňkyně naposledy zaječela, konečně a neovladatelně, když ji opět sevřela temnota.

Musela znovu začít s příběhem. Když znovu začne s příběhem a převede ho celý, bude všechno v pořádku.

Bylo nebylo, v jedné daleké zemi žil na nádherném hradě mladý princ...